

(est obligé de recourir aux armes), skal dette Faktum ikke anses som en fjendtlig Handling fra dens Side.“ Det motiveredes af Forslagsstilleren saaledes: „En neutral Stat er allerede uheldigt nok stillet, naar den kommer i den Nødvendighed at maatte gribe til Vaaben for at faa sine Rettigheder respekteret og fremfor alt for at opfylde sine Pligter, til at disses Opfyldelse skulde anses for en fjendtlig Handling fra dens Side. En neutral Stat vil aldrig beslutte sig til denne Nødvendighed, uden at den finder sig absolut tvunget dertil af de krigsførende Magter. Man kan altsaa ikke lægge den til Last som fjendtlig en Handling, for hvilken den ikke har noget Ansvar.“

Fra belgisk Side blev dertil svaret, at dette Forslag var overflødig, og Belgiens Repræsentant sagde: „Det er klart, at naar en neutral Stat har Rettigheder og Forpligtelser at udøve og opfylde, maa den have de dertil fornødne Midler.“ Han bruger Udtrykket „doit“ o: skal eller bør. Det er den rigtige Slutning, naar man har de og de Pligter, skal man have de til Pligternes Opfyldelse nødvendige Midler. Hvad man fra radikal Side Gang paa Gang udtaler herhjemme, er en fuldstændig Venden Tingen om, idet man siger: Hvilke Pligter vi har, afhænger ganske af, hvilket Militær vi til enhver Tid har, vi kan reducere det til et Minimum, saaledes at det ikke kan bruges i Krig, og samtidig skrumper vore Pligter ind; vore Pligter formindskes, efterhaanden som vi selv frivilligt formindsker Militæret, og udsletter vi fuldstændigt Militæret, vil Forpligtelserne falde bort, fordi vi intet Militær har.

Det er, højtærede Medlemmer, det, man kalder Vinkelskriverjura, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har fuldkommen Ret i sin Kritik af dette. Man glemmer den Sætning, som jeg tror, at f. Eks. det ærede juridiske Medlem, den tidligere Justitsminister Zahle, dog som gammel Jurist maa kende, at selvforskyldt Umulighed diskulperer ikke; frivilligt at gøre sig ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser kan skam ikke fritage for Ansvar, dette er fuldkommen oplagt Jura.

Derfor nytter det heller ikke det højtærede Medlem Hr. Rode, hvem jeg i Gaar hørte med Interesse, at henvise til Analo-

gien med Centralmagterne, som har faaet en tvungen — ikke Afrustning, men Nedrustning, thi det ærede Medlem vil vist nok indrømme mig, at her er en virkelig Undskyldning. Centralmagterne kan, hvis nogen vil sige: I burde have haft mere Militær, sige: Vi kunde ikke, vi maa ikke have mere Militær. Det er ikke frivilligt, man fra Centralmagternes Side har formindsket til denne Maalestok, her er en virkelig Umulighed til Stede.

Dernæst er der en Ting, som det ærede Medlem heller ikke maa glemme, naar han sammenligner Centralmagternes tvungne Nedrustning med Forsvarsministerens Afrustningsforslag, nemlig at Afrustningsforslaget ikke har nogen som helst krigsmæssig Opgave for Militæret, det er ikke krigsmæssigt udrustet paa nogen Maade. Den Indskrænkning, der har fundet Sted i Militæret for Centralmagterne, har dog efterladt dem med krigsmæssig Udrustning, med Kanoner og Maskingeværer; men heroppe skal vi have noget, som med Hensyn til Varetagelsen af Neutralitetspligterne ikke gør i fjerneste Maade mere Nytte, end hvis Hæren eller dette Vagt-korps, der her er Tale om, var udrustet med Hyldebøsser eller Patteflasker, det vilde gøre samme Nytte. Den højtærede Forsvarsminister kunde lige saa godt hos en Fabrik bestille et passende Antal Skilte, hvorpaa han skrev: Her begynder det neutrale Territorium, og: Adgang forbudt.

Det er en fuldkommen Misforstaaelse at tro, at Konferencen kun forlanger, at vi skal *konstatere* vor Neutralitet. Vi skal øve fornødent Opsyn for at *forhindre* enhver Krænkelse af vor Neutralitet, alt efter vor Evne. Saaledes er Forholdet, som vi kan komme nærmere tilbage til, naar Forslaget om Afrustning kommer til Behandling. Maa jeg dog i Forbindelse med Henvisningen til Centralmagterne sige, at ogsaa Analogien med Luxembourg, Panama og Costa-Rica er fuldkommen hen i Vejret, idet disse Stater er ganske forskellige fra Danmark baade faktisk og retligt. De Herrer ved maaske, at Luxembourg, baade hvad Areal og Befolkning angaar, er mindre end Fyn, og De ved maaske ogsaa, at Panama kun har en halv Million og Costa-Rica kun 300 000 Indbyggere. Der er altsaa faktisk Forskel,